

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΣΗΜΕΝΩΝ

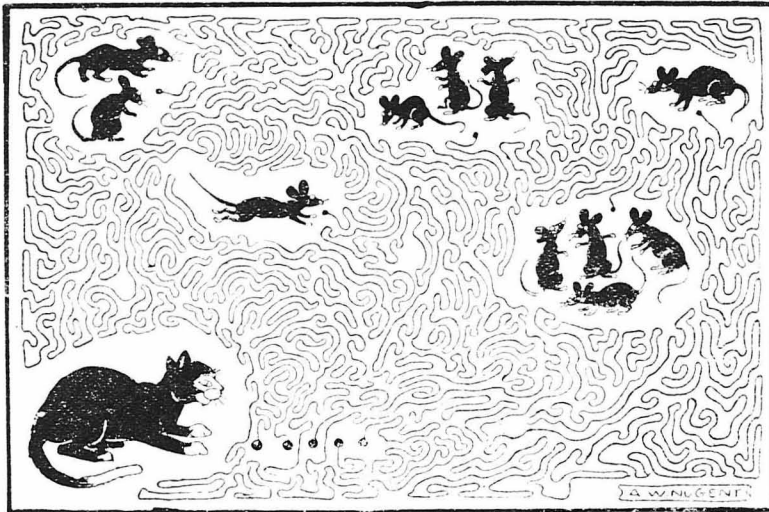
Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Μεξεραι που συνέγραφε με τη λάμπα ανάμενη καταμεσήμερα. Ο Ραχμόνδος που σκαρφάλωνε στα δένδρα. Ποιήματα γραμμένα σε καταλόγους φαγητών... Μιά βριθιά ψητή... μετὰ δύο χρόνια ! Ο Λόρδος και η σερβιτόρα. Δρόμοι στρωμένοι με ξαχρη για να φαινούνται χιονισμένοι !

Πολλές φορές έγράψαμε για τις ιδιοτροπίες των μεγάλων ανδρών, συγγραφέων, ζωγράφων, μουσικών. Νά τώρα και η συνέχεια των ιδιοτροπιών αυτών, που μάταια θά προσπαθούσε κανείς να τις εξηγήτη. Ο Γάλλος ιστορικός Μεξεραι π. χ. όταν έγγραφε έκλεινε πόρτες και παράθυρα και δούλευε μ' ανάμενες λυχνίες. Τους έπιασέπιας του δέ, όταν πήγαιναν να τον δούν τους έβγαζε ως την πόρτα κρατώντας τη λάμπα στο χέρι !

Ο Ρωμαίος ποιητής Ιουβενάλης αναφέρει ότι, ο διάσημος Όρατίος δεν καθόρθανε να στιχομυθίση αν δεν σεκοτόταν έπάνω από ένα του πόδι ! Ο Γάλλος συγγραφέυ Μυρσέ, μόνον κατά τη διάρκεια της νυκτός μπορούσε να γράψη. Ο Φερδινάνδος Ραυλιόνδος, έσκαρφαλωνε έπάνω σε δένδρα, όσακις ήθελε να συγγράψη, ό δε Βιενέζος ποιητής Σαντερ συνήθιζε να γράψη τους στίχους του μέσα στα διάφορα οίνομαγειρεία κ' έπάνω στους καταλόγους των φαγητών !. Έπίσης για τον Σαντερ μπορεί να παραδεχθί κανείς ότι ήταν ένα είδος Λιούγόνος ! Όταν μετώχους κάποτε, όλο το νοικοκυριό του συνιστάτο από μιό βοήθота ύποδημίτων και από τήν...

ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ένας άλλος τύπος σχολαστικού ιδιότροπου ήταν και ο σίρ Έδουάρδος Βουρτών. Ο Άγγλος αυτός, έσχεδιάζε πάντοτε με μεγάλη άκριβεια όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του. Ετηρούσε ένα ημερολόγιο στο όποιο έγγραφε, τί ρούχα θά φορέση μετά ένα χρόνο, τί θα γράψη μετά τρεις μήνες, τί θα φάγη μετά δυο χρόνια, ποιά ταξείδια πρέπει να κάμη μέσα στο χρόνο, χωρίς έννοείται να παρλειψη και τις ελάχιστες λεπτομέρειες. Κάποτε έγγραφε σ' ένα ξενοδόχο μιά; λουτροπόλεως : Κατά τό προσεχές γεύμα σου θά πάω στο ξενοδοχείο σας μετά δύο ετηδηλαδή την 17ην Απριλίου 1833, ημέρα Σάββατο και ώραν 3 μεσημβρινή, ος παραγγέλω από τοίδε να μιού ψήσετε μιαν όρνιθα !...»

Ο γάτος αυτός εί ε πεινασμένος και βγήκε για να πιάση κανένα ποτίκι. Για να δοίμε αν μπορούμε να τον βοηθήσουμε. Όπως βλέπετε, υπάρχουν πέντε ποτικορφιλές. Πιός λοιπόν από οās θά μπορούση να οδηγήση την γάτα ξεκινώντας από τις μαύρες κοκκίδες, μέσ' απ' τους διαφόρους δρόμους του σχεδόν και να πιάση τό περισσότερο ποτίκι ; «Όσοι στείλουν όρθās λύσεις και συνοδεύουν αυτās με 10 δραχμās; θά λάβουν ως ύψρον τό «Ημερολόγιον του Μπουκέτου» 1926, όσοι δε συνοδεύουν αυτās με δεκατέτε δραχμās θά λάβουν ως όδωρο τό «Ημερολόγιο του 1927» ή τόν «Καλειών Βρυκόλακα».

Ο σίρ Θωμάς Πύρσε, έξ άλλου, δεν μπορούσε να άποκοιμηθί, αν δεν είχε στο πλευρό του τις δυο λάβρακες που περιείχαν τό βαλσαμωμένα λείψανα των δυο του συζύγων. Έπίσης ό κατά τό 1683 άποθανών Έπουργός Κολμπερ, στον όποιον όφειλε πολλά ή Γαλλία, δεν μπορούσε να έγγραφη αν δεν έβλεπε κοντά του τού-λάχιτον δυο γάτες.

Έξοφρηνικός έπίσης ήταν και κάποιος Ογγρος μεριστάν, που συνήθιζε να νύνεται κατά πολυ περιεργό τρόπο. Έφροσούσε σακκάκι και γελέκο άνδρικά και... γυναικες φούστες ! Στο κεφάλι δε φορούσε ένα καπέλο ιεραιτικό. Με τέτοια παράξενη περιβολή έγύριζε άγέροχος στους δρόμους της Βιέννης, κατά την όρα δε τό γεύμακος έλαινε σ' ένα από τ' άριστοκρατικώτερα ρεστοράν κρατώντας υπό μάλης ένα καρβέλι ψωμι και διέτασσε μιá μεριδα φαγητού. Μόλις καθόταν και έγρωγε λίγο, άφηνε έπάνω στο τραπέζι ένα δουκάτο και άπομακρόντεο, συναποκοιμίζοντας στα χέρια του και τά ξεροκόματα που τού έμεναν.

Τους μεγαλυτέρους όμως ιδιότροπους ανέδειξε ή Άγγλία. Ένας λόρδος κάποτε πήρε την άπόφαση να παντρευθί την πρώτη τυχούσα άγαμη γυναίκα που θά συναντούσε την έπομένη ήμέρα, μόλις θά βγαίε από τό σπίτι του. Πράγματι δε, έκράτησε τόν λόγο του κ' ένυμφεθί μιá σερβιτόρα ενός μαγειρείου πουχε την τύχη να βρεθί μπροστά του πρωί-πρωί, την άλλη μέρα.

Ένας άλλος πρίγκιψη, όνόματι Σουλβόσκι, ήθελε καλοκαιριάτικα να κάνη παροδρομίες με έλκυθρα ! Έπειδή δε φυσικά, τόν Ιούλιο μήνα δεν ήτοχε χιόνι, διέτασσε κ' έστησαν τονς δρόμους της αώλης των άνακτόρων του με...ξάχαρη !...

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Της Δίδος ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Βουτηγμένη στα μαύρα στεκότανε στην εκκλησία μπροστά στα εικονίσματα. Κοίταζε τόν επιτάριο, τούς παπάδες και τούς ψάλτες που έψελναν άργά με μονότονη φωνή τά τροπάρια κ' έκανε που και που τό σταυρό της. Ο νούς της όμως έφραζε άλλου. Έφραζε στον περασμένο χρόνο. Τί άλλωτίτικα που ήταν τότε. Τότε είχε έρθει μαζί με τό παιδί της στην εκκλησία και κρατούσε στο χέρι της τό ζεστό του χεράκι και ό νούς της ήταν περισσότερο στις πασχολινές σουλοήρες, στα κόκκινα αυγά και στη χαρά που θά ένωνοιθε αύριο τ' άγόρι της, παρά στα πάθη του Χριστού και στον πόνο της Παναγίας.

Κι' όμως τότε έδάχουσε όταν κατέβασαν τόν Χριστό απ' τόν σταυρό και γονάτισε με βουροκοιμένα μάτια όταν τόν πέρασαν από μπροστά της. Ένώ τώρα που είχε χόσει τό παιδί της και είχε νοιώσει όλον τόν πόνο της μάνας και την τρομάρα του θανάτου, τώρα δεν μπορούσε να κλάψη. Τά μάτια της έμεναν στεγνά, κανένα δάκρυ δεν έρχόταν να δροσίση τά φλογισμένα της ματόζλαδα. Κι' όμως έννοιθε κάτι που την έπνιγε εκεί τό λαμό, ένας κόμπος, ένα βάρος που της πιέζε τό στήθος Πηροπλαθούσε να παρακολουθήση την λειτουργία για να αλλάξουν κατεύθυνση ό σκέψεις της, αλλά κάθε τροπαιό που άκουγε νόμιζε ότι έταίριαζε στη δική της τήν συμφωρα. — «Λόγγινη έκεντήθης την πλευράν Οικτιόμων» έλεγαν άργά και μελοδία οι ψάλτες.

Αχ ναί, άχ ναί. Χιλιοτροπυμένο τό είχαν τό παιδάκι της με τις έγέσεις οι γατροί, και χιλιοπικραμένο τό στοματάκι του με τά γατριάκι. Κι' ό-λα τού κάκου, τό παιδέ ψανε και δεν μπόρεσαν να τό γλυτώσουν από τού Χάρου τά δόντια. Τί πα-ραπάνω τράβηξε ό Χρι-στός ; Κ' εκείνος τέλος κά τράβηξε με την θέλησί του για τό καλό του άν-θρώπου, για μιá ιδέα, ενώ τό παιδάκι της, τό δικό της τό παιδάκι δεν ήθελε να πεθάνη. Και δίκουτη ρομφαία πέρασε την καρδιά της όταν τό είδε κ' έ-κλεισε για πάντα τά μά-τια του. Άναίσθητη την πήρανε από κοντά του και έπειτα όταν μπόρεσε να πλησιάση πάλι τό άσπρο κορβιτάκι, έπτες έπάνω στο νεκρό παιδί της κ' έ-κλαψε κ' έκλαψε...

Αχ ναί, τώρα κ' καταλάβαινε, ότι οσα δάκρυα είχε τά χυσε τότε και δεν της έμεναν πιά άλλα για να χύση τώρα. Και μονα-χή της τό έστόλισε, και τού σκόρπισε άσπρες βίβ-λες και τριαντάφυλλα ό-σαν κ' αυτά που στόλι-ζαν τώρα τόν επιτάριο. Και όπω και έδω έσει και σ' εκείνου με τό φέρετρο μπροστά έκαιγαν δυο λαμπάδες, μιá στο κεφάλι και μιá στα πόδια του.

— «Ιδεν την του Ύιου Σου άνάσταση, Παρθένε, άξίωσον τούς δούλους...» Τελείωναν οι ψάλτες την τρίτη στίσι.

Άνάσταση... Αχ Θεέ μου, κ' ή Παναγία τόν έχασε τόν γιού της, αλλά για τρεις ήμέρας μονον. Έπειτα τόν ξαναέκρδισε πα-νέμορφο και δοξασμένο. Τό δικό της όμως τό παιδί ποίος θά της τό ξανάδινε ; Πότε θά ξημέρωνε Άνάσταση για αυτό ;

Ο πόνο της ήταν τόσο μεγάλος που γονάτισε όρημτικά στις πλάκες, σκεπάζοντας με τά χέρια της τό πρόσωπο. Και τότε αι-σθάνθηκε ένα σκίτημα μέσα της, και ένα πλάσμα ζωντανό που έπαλλε μέσα στα σπλάχνα της. Και τότε έννοιθε την πανσοφία του Θεού και κατάλαβε, ότι σ' αυτό τό νέο πλάσμα που θάβγαίε στον κόσμο θαύρισε πάλι τό χαμένο της παιδί.

Και μπόρεσε να κλάψη και τά δάκρυά της έπεφταν καυτά έ-πάνω στις πλάκες. Καταλάβαινε ότι κάθε ένα απ' αυτά ξεπλενε δη πίκρα και βαρυκόμια είχε μέσα της.

Κ' έκλαψε έως ότου ξεκορπίστηκε δη ή μαυρίλα που τότε πλάκωσε και ή ψυχή της έγέμισε θεία γαλήνη και ήρεμία. Και τότε σήκωσε τό κεφάλι της κ' άνάμεσα από τά δάκρυα είδε την Πα-ναγία που της χαμογελούσε γλυκά απ' τό εικόνισμα του τέμπλου.

Γεωργία Ταρσούλη.